

[Finansministeren.]

den slags er frihandel. Det er en betragtning, der er ligeberettiget med den, at der kun er eet middel mod læger og kvaksalvere, nemlig at holde sig rask, det er nøjagtigt det samme. Det ærede medlem gjorde en meget venlig bemærkning ned imod mig om tomme tønders forbindelse med det ærede medlems fastelavnsspøg forleden. Det ærede medlem ved, at det, jeg gjorde indsigelse imod forleden, var ikke, at det ærede medlem tog et standpunkt til en sag, men at han benyttede netop det tidspunkt til at forsøge at tage et standpunkt til en sag. Det ærede medlem ved udenmærket godt, at denne sal og dette ting nu engang ikke så godt egner sig til det ene eller det andet forsøg på at snakke udenom. Det er muligt, at det ærede medlem har ment noget andet; undertiden kan man være i tvivl om, hvad det ærede medlem mener. Efter fortrykket sp. 1013 sagde det ærede medlem — jeg håber, at jeg har lov til dette lille festlige citat —:

„og derfor synes jeg, at vel er love med tilbagevirkende kraft uheldige, men love med ligefrem fremadvirkende kraft, det har vi dog endnu ikke været stillet overfor.“

Jeg går ud fra, at det ærede medlem vil være interesseret i på et eller andet tidspunkt at aflevere en doktorafhandling om, hvad han mente, da han udtalte sig om sin dagsorden. Når det ærede medlem udtalte sig på den måde, er det jo forståeligt, at vi „tomme tønders“ kan have en lille smule svært ved altid at opfatte det ærede medlem.

Idet jeg undskylder dette lille sidespring i starten, der normalt indledes med en tak til ordførerne, skynder jeg mig at takke ordførerne for den velvilje, de har givet udtryk for ved behandlingen af dette lovforslag. Jeg er, som jeg allerede har bemærket en gang tidligere, i den lykkelige situation at kunne støtte mig til mange af mine forgængere. En del af dem er jo ikke mere, så deres støtte er vel ikke meget værd, men der er, som det ærede medlem hr. Steen rigtigt bemærkede, her tale om en sag, som ikke knytter sig til hverken det nuværende ministerium eller den nuværende finansminister, men om en praksis, der har været fulgt i en lang periode, en praksis, hvorom der er blevet rejst tvivl.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke fastslog som udgangspunkt eller i hvert fald som hovedbetragtning, at der ingen

lovhjemmel er for den praksis, toldvæsenet hidtil har fulgt. Jeg bestrider denne betragtning, men dette mit standpunkt har ikke kunnet forhindre mig i, når tvivl var rejst — og rejst, ved at meget lærde hoveder blev uenige —, da at bede det høje ting om at give den retningslinie, som fremtidig må følges af toldvæsenet. Jeg gjorde allerede forleden opmærksom på, at f. eks. kammeradvokaten er enig med toldvæsenet om dets berettigelse til den praksis, der hidtil har været fulgt, og jeg kunne nævne — og det ville dog gøre indtryk forskellige steder i denne sal —, at en mand som professor Poul Andersen, der vel nok er vor ubestridt kyndigste juridiske sagkyndige på det forvaltningsretlige område, ligeledes er enig heri. Idet jeg beklager, at jeg ikke pr. telefon har givet professor Poul Andersen den meddelelse, at jeg ville nævne det her i dag, støtter jeg mig til, at professor Poul Andersen har sendt generaldirektøren et brev i anledning af en artikel i „Information“, så jeg tillader mig at gå ud fra, at jeg har tilladelse til at nævne det. Denne artikel er skrevet af en ung juridisk student, Frantz Dahl, i „Information“ forleden dag. Jeg udbeder mig tilladelse til et par korte citater: Der kan

„ikke være tvivl om, at der er skabt en bindende retssædvane derved, at toldpersonalet efter en fortolkning ud fra lovens hele mening igennem en lang årrække har foretaget sådanne stikprøver blandt de rejsende, som har været nødvendige for at sikre overholdelsen af toldlovgivningen, samt derved, at de rejsende har affundet sig med en sådan fremgangsmåde og forudsat dens retmæssighed.“

Den unge jurist, som har skrevet denne artikel, går helt igennem ud fra og fastslår med juridiske betragtninger, at toldvæsenet har været i sin ret, og dr. jur. Poul Andersen sender denne artikel frem med den bemærkning, at det efter hans opfattelse er det fornuftigste, der er skrevet om spørgsmålet. Jeg kan i hovedsagen ganske tiltræde artiklens indhold. Jeg håber, at professoren tilgiver mig, at jeg har nævnt dette brev, men jeg er gået ud fra som en given ting, at professoren havde en hensigt med at fremsende det. Jeg nævner det, fordi det ikke kan bestrides, at når en anden juridisk professor rykker ud og laver en stor juridisk afhandling på det samme spørgsmål, kan der vel opstå tvivl i visse sind, og navnlig kan jo en mand som det ærede medlem hr. Viggo Starcke få al an-